

To so tvoji večeri, teta! To so tisti večeri, za katere veš samo ti in tvoje materinsko čuteče srce, ki ljubi vse od Kristine do Elze, vse... Oni sanjajo, ti jih pa ljubiš.

Vsak večer. Kvarte in molek.

Ne morem zaspati...

Zadnjič — o, kako čudno je bilo! — smo prišli spet na njen dom. Vsi v črnem smo bili in tihi. Stopil sem na balkon. Spet sem jo videl pred sabo, tam v temi je čepela, spet sem jo slišal in solza mi je hotela zdrkniti čez obraz. Ne, nje ni bilo več tam v temi, v hiši je ležala med belimi svečami...

Sivo vreme se je vleklo nad Trebnjami in prepreglo s svojo žalostno puščobo vse ravni tja do pokojnih Osoj ob dolgem jezeru.

Zagrebli smo jo.

Vrgli smo trde zemlje na njeno drobno glavo, na njene pepelaste lase, na njeno bledo in velo lice, na njene sive in jasne oči, ki so spale pod ohlapnimi trepalnicami, nasuli smo črnice na njene koščene roke, počivajoče na mrtvem srcu... Nasuli smo črnice na njene tihe in samotne ure, na njene večere...

Iz črne gneče se je utrgalo tisto bolešno:

»Grossmutter, tu-u-u...!«

Bele ptice so odfrčale, sam sem ostal in čakal sonca.

Njeni večeri so šli z belimi pticami. Da bi se na spomlad ali kadarkoli vrnil...

»Grossmutter, tu...!«

VIDA TAUFER

MLADE VEJE

V gozdu so ob potu mlade veje.
 Veter rad se z njimi poigra.
 Dež jih moči, sonce se jim smeje,
 mesečina v njih se lesketa.

Dež je lil, ko mimo sva hodila,
 kaplje so tonile v gozdna tla.
 Voda je vso zemljo prepojila
 in iskala s svojo silo dna.

Mlade veje so zatrepetale,
 v strahu so se vile ko roké.
 Dež je tolkel, veje so jokale,
 z listja so jim padale solze.